

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/8/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200592
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200592.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: Q.. S. E., nar. XX. K. XXXX, bytom v N. Y., Y. N.. XX, zastúpený JUDr. Marianom Dzuroškom, advokátom a konateľom JUDr. Marian Dzuroška, s.r.o., so sídlom v Rimavskej Sobote, Hviezdoslavova č. 468/31, IČO: 47 254 513, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. apríla 2014, číslo KM-OLVS-11/2014/OPK, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 9. októbra 2014, č. k. 1S/78/2014-31, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 9. októbra 2014, č. k. 1S/78/2014-31 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 9. októbra 2014, č. k. 1S/78/2014-31 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 2. apríla 2014, číslo KM-OLVS-11/2014/OPK. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 9 z 15. januára 2014, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru dňom doručenia rozhodnutia podľa § 194 ods. 3 cit. zákona.

Krajský súd mal za preukázané, že žalobca bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného

zboru na tom skutkovom základe, že dňa 27. októbra 2013 v bare Y. v N., na ul. U. v čase po 02:00 hod. fyzicky napadol H.T. tak, že ho mal udrieť rukou do oblasti tváre a po jeho páde na zem ho mal kopat' do oblasti hlavy, čím mu mal spôsobiť zlomeninu maxillárneho sínusu, povrchové zranenie vlasatej časti kože a vyklbenie krčného stavca s dobou liečenia minimálne 4 týždne. Podľa odôvodnenia správneho rozhodnutia týmto konaním žalobca porušil služobnú prisahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností.

K námietke žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz č. 9 z 15. januára 2014 bol vydaný v rozpore s § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., teda po uplynutí dvojmesačnej subjektívnej lehoty krajský súd uviedol, že ministrom vnútra Slovenskej republiky začína plynúť subjektívna zákonom stanovená dvojmesačná lehota až okamihom doručenia návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazového materiálu preukazujúceho porušenie služobnej povinnosti. Dodal, že iba minister je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru. Preto uvedenú námietku nepovažoval za dôvodnú.

Krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru a následne vydanie oboch rozhodnutí bolo vykonané na základe zákona a v jeho medziach. Stotožnil sa s právnym názorom žalovaného, že po vyhodnotení zadovážených dôkazov na základe vlastného šetrenia, ktoré vo veci vykonal správny orgán, tento správne konštatoval protiprávne konanie žalobcu, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka Policajného zboru a správne vyhodnotil zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy zo strany žalobcu. Rovnako sa krajský súd stotožnil s názorom, že konaním žalobcu došlo k naplneniu pojmových znakov skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný pri vydávaní žalobou napadnutého rozhodnutia vychádzal z právneho stavu a skutkových okolností existujúcich v čase prepustenia, potom ako zabezpečil dôkazy v súlade s § 238 cit. zákona, ktoré nesporne svedčia o protiprávnom konaní žalobcu.

Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd skonštatoval, že preskúmaným rozhodnutím nebol porušený zákon, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie. Namietal, že krajský súd neakceptoval žalobcom prednesené právne úvahy, ktoré uviedol už v podanej žalobe. Zotrval na názore, že prvostupňové rozhodnutie žalovaného (personálny rozkaz) bolo vydané v rozpore s § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s odôvodnením, že poškodený uvedený incident nahlásil na Obvodnom oddelení policajného zboru v N. a následne na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby. Preto podľa názoru žalobcu, jeho nadriadený sa musel o incidente dozvedieť oveľa skôr ako dňa 27. novembra 2013, ako uvádza žalovaný v preskúmanom rozhodnutí. Incident sám oznámil svojmu nadriadenému 29. októbra 2013, t. j. dva dni po udalosti, mal tento preto dostatok informácií na to, aby v rámci riadiacej, organizačnej, kontrolnej, ale i hodnotiacej povinnosti voči podriadeným policajtom začal ihneď konať a vyvodíť dôsledky za porušenie služobných povinností. Zo zákona nevyplýva žiadne oprávnenie či povinnosť nadriadeného čakať na tzv. „oficiálnu písomnú informáciu“ od inej súčasti Ministerstva vnútra (v tomto prípade Sekcie kontroly a inšpekčnej služby), ale ihneď konať a z prípadného porušenia služobných povinností vyvodzovať dôsledky. Preto nesúhlasil so záverom krajského súdu o začatí plynutia dvojmesačnej subjektívnej lehoty.

Žalobca v odvolaní ďalej namietal rozpor vydaného personálneho rozkazu s § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. a to v absencii popisu skutku vo výroku rozhodnutia zakladajúceho dôvod na prepustenie

zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v neuvedení miesta, času, spôsobu konania, prípadne iných okolností, za ktorých k danému konaniu došlo tak, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Z tohto dôvodu považoval žalobca rozhodnutie za nepreskúmateľné a vadné.

Žalobca vyjadril nesúhlas s tvrdením, že svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu. Dodal, že vyšetrovanie celej záležitosti nebolo ukončené a doposiaľ obhajoba žalobcu vyvrátená nebola. Ďalej uviedol, že v rámci trestného konania bol do konania pribratý súdny znalec z odvetvia stomatológie a chirurgie, za účelom zhodnotenia charakteru zranení poškodeného, nakoľko pôvodne pribratý znalec MUDr. H. E. na podanie znaleckého posudku nebol kompetentný a kvalifikovaný. Poukázal na to, že nebolo ani potvrdené, že by do poškodeného kopol a taktiež nebola vyvrátená ani žalobcova obhajoba o obrannej reakcii na útok poškodeného.

Napokon žalobca poukázal na vyjadrenie odborového orgánu a jeho nesúhlasné stanovisko s prepustením žalobcu, prezumpciu nevinu ako aj prísne riešenie tejto doposiaľ nevyšetrenej záležitosti. Preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz zruší a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žalobca uplatnil náhradu trov konania.

III.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok bol vydaný v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a po riadnom zistení skutočného stavu vecí. S poukazom na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovil názor, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné tak hmotnoprávne, ako aj procesné predpisy. Rozsudok krajského súdu je v dostatočnom rozsahu odôvodnený, so všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa súd v ňom vysporiadal. Preto žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP, v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 OSP) postupom podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP, v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 OSP).

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, a či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa § 2 ods. 2, ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. štátnou službou sa na účely tohto zákona rozumie plnenie úloh Policajného zboru policajtom v služobnom úrade alebo v zahraničí a právne vzťahy s tým súvisiace; štátna služba sa vykonáva v služobnom pomere a zakladá sa vo vzťahu k štátu.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie:

„Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt je povinný

a/ plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený;

g/ v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor;

h/ dodržiavať služobnú disciplínu;

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ a ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prisahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby;

Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 233 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania (ods. 2).

Podľa § 238 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 238 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.

Podľa § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.

Podľa § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 194 ods. 1 veta prvá pred bodkočiarkou zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné;

Podľa § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu vecí a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

Podľa § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým v spojení s prvostupňovým personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Odvolací súd v rozsahu žalobných ako aj odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím - personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby odvolací súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, vo svojom odôvodnení sa obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Predovšetkým odvolací súd uvádza, že služobný pomer príslušníkov policejného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký pomer. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s ním súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov. Tieto vzťahy, sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone. Ide teda o špecifický štátnozamestnanecký pomer verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.

Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činností verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činností predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8. decembra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku, rozsudok z 27. júna 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96).

Pri rozhodovaní o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je potrebné, aby bolo dostatočne preukázané, že protiprávnym konaním porušil služobnú povinnosť a služobnú prisahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo zároveň na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Ak vezmeme do úvahy, že zodpovednosť policajtov je širšieho rozsahu a posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá ich spoločenskému postaveniu, bolo by v príkrom rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere zotrval policajt, ktorý sa dopustil protiprávneho konania.

Žalobca v odvolaní namietal v podstate tri základné skutočnosti. Prvá námietka sa týkala porušenia § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., a teda, že personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky bol vydaný po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej subjektívnej lehoty.

Odvolací súd považuje za potrebné predovšetkým poukázať na to, že nadriadeným podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. je minister vnútra, nakoľko iba tento je oprávnený rozhodovať o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ cit. zákona, a ktorému začína plynúť subjektívna lehota v zmysle § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. na vydanie rozhodnutia, po predložení spracovaného návrhu na prepustenie zo služobného pomeru. V zmysle § 193 ods. 1 cit. zákona návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený, k tomuto je policajt oprávnený vyjadriť sa, navrhovať dôkazy a obhajovať sa. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2012, sp. zn. 8Sžo/23/2012.

Podľa obsahu pripojeného administratívneho spisu dôvod prepustenia žalobcu jeho bezprostredný nadriadený zistil 9. januára 2014, a preto ak minister vnútra rozhodol dňa 15. januára 2014 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie vydal v zákonom stanovenej dvojmesačnej subjektívnej lehote. Zároveň rozhodnutie bolo žalobcovi v tejto lehote aj doručené (22. januára 2014). Preto odvolací súd uvedenú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

Odvolací súd považuje za nedôvodnú aj námietku žalobcu o porušení § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., keď mal za to, že vo výrokovej časti absentuje popis skutku zakladajúci dôvod na prepustenie zo služobného pomeru.

K uvedenej námietke odvolací súd uvádza, že prepustenie príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa realizuje personálnym rozkazom, ktorý je rozhodnutím v zmysle § 194 ods. 1 cit. zákona, je vyhotovený písomne a je v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú. Personálny rozkaz je individuálny právny akt, je rozhodnutím podľa § 241 cit. zákona, ktorý je právne záväzný a spôsobuje vznik oprávnení a povinností, ktoré bezprostredne zaväzujú subjekty, ktorých sa týka. Odvolací súd zistil, uvedené rozhodnutie dalo vyčerpávajúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sporu. Obsahuje všetky formálne aj obsahové náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 cit. zákona, najmä skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami sa správny orgán riadil pri hodnotení dôkazov a použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval. Výrok rozhodnutia je plne v súlade s § 241 ods. 2 cit. zákona. Pre úplnosť odvolací súd podotýka, že predmetom konania nie je prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz, ale rozhodnutie vydané žalovaným v odvolacom konaní, ktoré je kvalifikované v

súlade so zákonom, má požadované formálne i obsahové náležitosti a je aj dostatočne odôvodnené.

Žalobca napokon odmietol, že by svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu. Poukázal na to, že vyšetrovanie celej záležitosti nebolo ukončené. Rovnako poukázal na stanovisko odborovej organizácie, ktorá zaujala nesúhlasné stanovisko s prepustením žalobcu.

Odvolačí súd k uvedenej námietke konštatoval, že žalobca v zmysle § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. nenavrhol na podporu svojich tvrdení žiaden dôkaz (napríklad svedkov). Žalobcova obrana spočívala v podstate v tvrdení, že vyšetrovanie celej záležitosti nie je ukončené (trestné konanie) a v odmietaní, že by svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu. K samotnému priebehu skutkového deja žalobca nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukázal, že skutok sa nestal tak, ako vypovedali poškodený a dvaja svedkovia. Nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by svojím konaním nespôsobil poškodenému zranenia, ktoré sú uvedené v lekárskejších správach a v zápisniciach o výsluchu osoby nachádzajúcich sa v administratívnom spise žalovaného, z ktorých jednoznačne vyplýva, že žalobca poškodeného napadol. Napokon sám žalobca priznal, že poškodeného dlaňou pravej ruky zasiahol do tváre.

K námietke žalobcu, že vyšetrovanie celej záležitosti nebolo ukončené, odvolací súd poznamenáva, že v konaní o prepustení zo služobného pomeru nejde o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prisahy. Prepustenie zo služobného pomeru je jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov skončenia služobného pomeru a je následkom určitého správania policajta, ktoré zákon definuje ako nezlučiteľné s ďalším trvaním jeho služobného pomeru. Správne konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania. Trestné konanie a s ním spojené sankcie a personálne konanie o prepustení policajta sú dve samostatné, od seba nezávislé konania, ktorých právnym základom môže byť to isté konanie jednotlivca, ak však ich závery na seba nenadväzujú a nemožno ich vykladať ako rôzne druhy sankcií dopadajúcich na jednotlivca. Z uvedeného taktiež vyplýva, že konanie zakladajúce dôvod aplikácie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. nemusí automaticky znamenať aj trestný postih osoby v zmysle príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu neobstoí ani námietka žalobcu, že odborová organizácia zaujala nesúhlasné stanovisko s prepustením žalobcu. V súlade s § 225 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. má služobný úrad síce povinnosť vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom návrh na prepustenie policajta pre zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy alebo služobnej povinnosti, avšak menovaný zákon neupravuje povinnosť pre služobný úrad, aby bol viazaný stanoviskom odborového orgánu, tak ako je to v prípade § 227 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. V danom prípade si správny orgán svoju zákonnú povinnosť splnil, keď listom z 31. decembra 2013, č. p.: ORPZ-RS-OPP-610-020/2013 predložil návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. príslušnému odborovému zväzu (Odborový zväz polície v SR) na prerokovanie a zaujatie stanoviska.

Pre úplnosť treba uviesť, že žalovaný videl podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. zvlášť hrubé porušenie služobnej prisahy žalobcu v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom Policajného a neriadil sa zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, keď svoje sily nevynaložil na ochranu základných práv a slobôd osoby, ale naopak svojím konaním do týchto práv zvlášť hrubým spôsobom zasiahol, keď na mieste verejnosti prístupnom fyzicky napadol inú osobu. Žalobca uvedeným konaním porušil povinnosti uložené mu zákonom (§ 2 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov), ako aj nariadením (čl. 1 prílohy k nariadeniu ministra vnútra SR č. 3/2002 v znení neskorších predpisov, ktorým sa vydáva Etický kódex príslušníka PZ), čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta ustanovené v § 48 ods. 3 písm. g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z. Žalovaný v dostatočnom rozsahu odôvodnil aj ďalšiu podmienku na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, spočívajúcu v tom, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, najmä záujmu na dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, na ich čestnosti a na upevňovaní dôvery občanov v Policajný zbor osobitne preto, že ako príslušník Policajného zboru je

povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený. Požiadavka zodpovedného prístupu príslušníka Policajného zboru k rešpektovaniu právnych predpisov vyplýva z jeho účasti na plnení funkcií štátu. Preto sa vyžaduje ich dodržiavanie a predpokladá sa, že každý príslušník Policajného zboru v rámci svojho postavenia ich bude príkladne a striktne rešpektovať tak, ako sa k tomu zaviazal v služobnej prisaha. Každý príslušník Policajného zboru má v porovnaní s iným občanom väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím správaním má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom.

Žalovaný týmto konštatovaním vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. realizoval správne uváženie, ktoré nevybočilo z medzí ani hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), lebo dostatočne odôvodnil porušenie služobnej prisahy konaním žalobcu, ako aj ujmu dôležitých záujmov štátnej služby pri ponechaní žalobcu v služobnom pomere. Záver žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu zodpovedá zásadám logiky vo vzťahu k vážnosti žalobcovho protiprávneho konania.

Odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány v oboch stupňoch ako príslušné orgány štátnej správy v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupovali v súlade so zákonom č. 73/1998 Z. z.. Vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne vyhodnotili na základe správneho uváženia pri aplikácii cit. zákona a v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy. V odôvodnení rozhodnutia uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, zaoberajúc sa zásadnými námietkami žalobcu, z ktorých dôvodov rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov je treba považovať za súladné so zákonom. Preto súd prvého stupňa rozhodol vo veci zákonne, keď žalobu postupom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a ods. 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP za použitia § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal z dôvodu, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.